

Újpest-Belsőváros

2008. 11. 23.

Örökélet vasárnapja
Juhász Emília

Az örökkévaló Isten és a múlandó ember

Olvasandó (lectio): Zsolt 90

Alapige (textus): Zsolt 90,1-4

Mózesnek, Isten emberének imádsága. Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Mielőtt hegyek születtek, mielőtt a föld és a világ létrejött, öröktől fogva mindörökké vagy te, ó, Isten! A halandót visszatéríted a porba, és ezt mondogod: Térjete vissza, emberek! Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy örváltásnyi idő éjjel.

Imádkozzunk!

Örökkévaló Isten, Mennyei Édesatyánk!

Az ősi zsoltár szavai emlékeztetnek minket arra, hogy olyan a mi életünk is, mint a fű, amely elszárad. Köszönjük azt, Urunk, hogy mi mégis megállhatunk Előtted és szólhatunk Hozzád Szent Fiad által. Köszönjük az életünket, a szeretteinket. Kérünk, hogy amíg itt járunk a földön, taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. Annyiszor énekeljük, de vajon tényleg elmondhatjuk-e, hogy Te benned bízunk eleitől fogva? Sokszor csetlünk-botlunk földi életünk során, ahelyett, hogy a Te biztos kezébe fogódznánk. Urunk, adj több hitet nekünk, hogy tetteid legyenek láthatóvá rajtunk, és méltóságod képviselhesük mint követeid. Te kísérd lépteink életünk végéig.

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól. (1Ján 1,8-9)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Az emberi tapasztalat arról szól, hogy minden mulandó. Mulandó az, amit megszereztünk és birtoklunk, az emberek, akik körülvesznek minket, függetlenül attól, hogy szeretjük-e őket vagy sem. Egyszer elmennek, sőt inkább úgy fogalmazom, hogy mindannyian elmegyünk minden élőknek útjára. Csupán idő kérdése az egész. Ami egyszer olyan nagyon fontos volt, az egy szempillantásban elveszítheti a jelentőségét, amiért odaadtam pénzt, értéket, talán még becsületet, tisztességet is, az elporlad. Mulandó a pillanat, egy helyzet, ami teremtődik, soha nem jön vissza ugyanúgy. Ahogy a görög bölcs mondja: ugyanabba a folyóba nem lépünk bele még egyszer. Mulandóak a kapcsolataink is. Sőt a világ istenei is, amiket mi állítottunk fel magunknak, jönnek, mennek, születnek, majd pedig végleg eltűnnek. A mi Istenünkről pedig azt olvashatjuk a Szentírásban, hogy örökkévaló Isten. (lásd Zsolt 9,8.102,13.146,10)

Ez a 90. zsoltár Mózes imádsága, aki látta az Örökkévalót, aki Vele járt, csodálatosképpen megtapasztalta az életben számtalan módon, hogy Isten valóság, gondoskodó, szerető Isten. Egyenesen az a zsoltár felirata, hogy Mózesnek, az Isten emberének imádsága, hiszen döntő, ezt a zsoltárt egy olyan ember írta, aki Istennel járt, Isten vezetése alatt élt. Ez egy Isten dicsőségét látó, komoly tapasztalatokat megélt ember imádsága. *Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten!* (Károli ford.) Mindent Ő alkotott és minden Őáltala áll fenn, addig, amíg Ő ezt jónak látja, ahogyan azt Ő előre kigondolta tervében. Ő a kezdet és Ő a vég is, az alfa és az omega. (vö. Jel 1,8) **Örökkévaló**, Őt nem tanácsolta senki, mit hogyan cselekedjék, mert mindent kigondolt örök időknek előtte.

Mi csak „től-ig” tudunk látni, gondolkodni, Isten pedig egyben lát, és tud mindeneket. A Korinthusi levél ezt úgy fogalmazza, hogy *töredékes bennünk az ismeret*. (1Kor 13,12) Istennél nincs múlt, jelen és jövő, hanem mivel Ő örökkévaló, ez a három egyben van, egy időben van. Ő az örök jelenben él. A próféciaokban úgy olvashatjuk, hogy ami majd még be fog következni, mintha már megtörtént lenne. *Mert nála ezer esztendő olyan, mint egy nap*. Isten ezért soha nem siet, de nem is késik. Ő mindent időben cselekszik. Gondolkodtam, hogy milyen példát hozzak, hogyan tudjuk ezt mi a véges agyunkkal, ismereteinkkel elképzelni. A szobrász jutott az eszembe, aki egyben látja a hegyoldalon lévő követ, az erőfeszítéseket, amit meg kell tегyen, és a szobrot,

ami majd el fog készülni, talán még azt is, milyen térre szánja majd felállítani. Nyilván mivel ő is csak ember, és nem lát mindent előre, ezért lehetnek tévedések a számításaiban, a tervezésében. Vagy például a kicsi hangyák, ahogy ide-oda szaladgálnak, teszik a dolgukat. Az óriási ember felülről nézi a piciny hangyát, amelyik még csak igyekezik, hogy terhével beérjen, egyensúlyoz, küszködik és azt is, amelyik a terhétől megszabadultan megy az újabb zsákmány felé.

Isten egyszerre látja, amik vagyunk, és amiké leszünk, azt is, hogy honnan jövünk és hova tartunk. Jól tudja előre, milyen döntéseket fogunk hozni. Mi a jelenben élünk és tudunk gondolkozni, és nem is sejtjük, hogy mit tartogat nekünk a holnap, amire ma léptünk, az az út igazából hova fog vezetni. Az a mondat, amit kimondtunk, kinél hogyan fog lecsapódni, milyen további érzések, indulatok fognak ráakódni, akár nemzedékeken keresztül.

Ezért van az, hogy olyan gyakran nem is értjük Istennek az útjait, mit miért cselekszik, kit hogyan vezet. Miért nem avatkozik be a világ menetébe, legalábbis, amikor mi azt tennénk, megállítva még az időt is, hogy a rossz ne következzen be. Isten valami okból hagyja és megengedi. Miért nem állítja meg a zsarnokokat, miért hagyja, hogy az események elmenjenek a végsőig? Érthetetlen, hogy mit fog kihozni egy történésből, vajon hogyan lehet az nekünk jó, hogy...és soroljuk a minket ért szomorúságokat. Ézsaiás próféta egyik helyen azt mondja Isten gondolatairól: *Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim, mert amint magasabbak az egek a földnél, akként magasabbak az én utaim, a ti utaitoknál, és gondolataim a ti gondolataitoknál.* (Ézs 55,8-9)

Nem értjük, hogy miként függnek össze a világ eseményei, valahogy minden mindennel, térben és időben egyaránt, nemzedékről nemzedékre. Mert Isten az örökkévaló Isten, mi pedig a mulandó, porszem emberek vagyunk, akik vágyakozva, irigykedve, néha lázadozva és értetlenkedve tekintünk az örökkévaló Isten felé. Öklünket rázva, hogy milyen jogon vesz el valakit mellőlünk, hogy van joga elragadni az életünket, vagy porba sújtani egy csapás által?! Isten haragvó és bosszúálló Istennek tűnik, aki csak elvesz, de nem ad cserébe semmit. *Bizony megemésztetünk a te haragod által és a te búsulásod miat, megromlunk.*

Egy-egy haláleset is ilyen figyelmeztetés, megállítás a mi számunkra. Hová tart a mi kis életünk? Tudjuk-e, mi van azután? Ha elkészül életünk szobra, mit fog ábrázolni? Hova és ki fogja felállítani? Miféle reménységünk lehet?

Mi a jelenben élünk. A jelenben hordozzuk a terheket, élünk át fájdalmakat, hozunk döntéseket, próbáljuk összerakosgatni a látottakból, tapasztaltakból a helyeset. Vajmi csekély vigasztalás a jelenben, amikor mindenünk sajog, hogy a szenvedésünknek egyszer vége lesz, és mindent meg fogunk érteni.

A zsoltáríróban is ott van a szomorúság, ami kicsendül ebből a zsoltárból: *Elmúlik minden mi napunk, megemésztjük esztendeinket, mint a beszédet, a mi*

esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb nyolcvan esztendő és nagyobb részük nyomorúság és fáradtság, amely gyorsan tovatűnik, mintha repülnék. Ilyen kevés? És ha a prédikáció után meghallgatjuk a felsorolásban, hogy hány éves embereket temettünk az idén, hallhatjuk, hogy sokaknak még ennyi sem adatik. Nem adatott, hogy megéljék a felnőttkort, nem adatott, alkothassanak, családjuk legyen, hogy élvezzék az életet.

Igazságtalannak is tűnhet ez, hogy az örökkévaló Isten így behatárolja az emberi létet, ráadásul önkényesen és számunkra érthetetlenül. Hálát adhat az az ember, aki nem így látja, akinek sok öröme van az életben. Az Isten igéjében, a Biblia nagy alakjainak az életéből is azt látjuk, hogy bizony igaz a zsoltáros megállapítása a sok nyomorúságról. Jób könyvét olvassuk éppen mostanság Református bibliaolvasó kalauzunk szerint. Jób is hasonlóan fogalmazza ezt meg:

Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő. Mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék és nem állandó.... Mert a fának van reménysége; ha levágnák, ismét kihajt, és az ő hajtásai el nem fogynak. Még ha megaggodik is a földben a gyökere, és ha elhal is a porban törzsöke: A víznek illatától kifakad, ágakat hajt, mint a csemete. De ha a férfi meghal és elterül; ha az ember kimúlik, hol van ő? Mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad, kiszárad: Úgy fekszik le az ember és nem kél fel; az egek elmúlásáig sem ébrednek, nem költetnek föl az ő álmukból. Vajha engem a holtak országában tartanál; rejtegetnél engemet addig, amíg elmúlik a te haragod; határt vetnél nékem, azután megemlékeznél rólam! Ha meghal az ember, vajon feltámad-é? Akkor az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglen elkövetkeznék az én elváltozásom. Szólítanál, és én felelnék néked, kíváncznál a te kezeden alkotása után. De most számlálgatod az én lépéseimet, és nem nézed el az én vétkeimet! Gonoszságom egy csomóba van lepecsételve, és hozzáadod bűneimhez. Még a hegy is szétomlik, ha eldől; a szikla is elmozdul helyéről; A köveket lekoptatja a víz, a földet elsodorja annak árja: az ember reménységét is úgy teszed semmivé. Hatalmaskodol rajta szüntelen és ő elmegy; megváltoztatván az arcát, úgy bocsátod el őt. Ha tisztesség éri is fiait, nem tudja; ha megszegyenülnek, nem törődik velök. Csak önmagáért fáj még a teste, és a lelke is önmagáért kesereg.” (Jób. 14,1-22.)

Mélységes fájdalom csendül ki ezekből az igékből is. Múlандó az éltünk, és az is, amit alkotunk benne. Mert a következő nemzedék nem biztos, hogy értékelni fogja azt, eljár felette az idő, még emlékezés sem lesz róla.

Hogy is van az emberrel? Ennyi?! Ha meghalt, akkor mi van azután? Miféle reménységünk lehet, ha nem kezdhetjük újra, és nem pörgethetjük vissza az idő kerekét? Ennyi értéke van az emberi életnek? Ez a szerető Isten végzése felőlünk, hogy meghalunk, eltemetnek minket és nincs tovább? Bármit is szereztünk, nem tarthatjuk meg? A halottaskocsi mindenkivel csak egyszer

fordul. Így olvashatjuk az Isten végzését, hogy *a bűn zsoldja a halál* (Róm 6,23a), akár akarjuk, akár nem, akár keressük akár nem. Ebbe születünk bele valamennyien. Ha ismerjük az édenkerti történetet, tudhatjuk, hogy ráadásul maga az ember döntött így, nem kenhetjük ezt az Istenre, mert Ő életet szánt nekünk. Gyorsan eltelik az életünk. Elterveztünk bele sok mindent és mi az, amit ezekből a nagy tervekből meg tudtunk valósítani? Csak töredékét talán? Beleképzeltük a hegybe, de nem szobor lett belőle, egy kis kavicsa töpörödött – amit arra használtunk, hogy megdobtunk vele valakit. Mert nem jutott rá idő, mert másként alakult mégis, mert nem is ismertük fel az adott helyzet lehetőségét.

Az idő pedig haladt tovább, ráadásul gyorsan, *mintha repülnénk*. Amikor először utaztam repülőn nagyon izgultam, milyen lesz. Végigkövettem a térképen, merre fog haladni az utunk. Azután úgy történt, hogy elindult a gép, és én elaludtam, s csak a célnál, London felett ébredtem. Már is itt vagyunk, csak ennyi volt? Többször éltem át ezt az életben is. Már is itt vagyok, és észre sem vettem, hogy elszaladt az idő. Vajon jól kihasználtam-e arra, amire kaptam?

Mózes azért itt titkot is elárul. Azt a titkot, hogy az örökkévaló Isten szereti annyira az embert, hogy bár visszatéríti a porba, de nem ez a végállomás. **Isten a mulandó embernek az örökkévalóságot ajándékozza** vissza. Mózes így könyörög azért Istennek: *Könyörülj a te szolgálódon, a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk*, mert ezt egyedül csak Ő képes megtenni. Lehajol hozzánk. Ezt tette, amikor az örökkévaló Isten kegyelemesen megjelent Fiában, a Jézus Krisztusban, aki emberi testet öltött magára. *Aki hisz Őbenne, annak örök élete van, átment a halálból az életre.* (Ján 5,24) Igaz ugyan, hogy *a bűn zsoldja a halál*, de ez az Ige úgy folytatódik, hogy *az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.* (Róm 6,23b)

Kegyelem, hogy ezt nekünk az Isten kijelentette, kegyelem, hogy hallhatunk vagy hallhattunk róla valamikor is. *Aki belé veti a bizalmát az, nem csalatkozik.* Mózes azért is mondhatja, hogy *Uram, Te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre*, mert ősei Isten választott népének elhívott tagjai voltak, akik Istennel jártak, és Őbenne hittek.

Aki így él, annak hajlék az örökkévaló Isten, az az ember nem veszhet el. Menedék az Isten a nyomorúság idején is, és a halál árnyékának völgyén át is. Nem hagy el egy pillanatra sem; áttesz egyik kezéből a másikba, amelyik Hozzá közelebb van, a színről színre látás világában. A halál átmenet az Ő országába annak, aki hisz a Fiában. Az az ember nem múlik el, hanem csak alszik, és majd feltámad egy napon. Ennek ideje is az örökkévaló Isten kezében van.

Pál apostol is sokat beszél erről, különösen a Korinthusbeliekhez írott első

levelében. Benne ott él a belső vágyakozás, hogy ami mulandó, elnyelje azt az élet, azaz milyen jó lesz majd, hogyha *elnyeletik a halál diadalra* (1Kor 15,54), és kezdődik a soha el nem múló lét Krisztussal az Ő örökkévaló országában. Az örökkévalót Isten készíti el, mi csak kegyelemből kapjuk. Amit itt a földön alkotunk, azt is Ő képes állandóvá tenni, különben semmivé lesz, bárhogyan is igyekeztünk azt felépíteni, bármilyen nagy emberi erőket is fektettünk bele. De ez nem úgy működik, hogy én kigondolom és megteszem, közben kérem Isten segítségét! Hanem a bölcs tervező Istenre figyelek. Összehangolódom vele, az Ő örökkévaló terveivel, és azt tartom szem előtt, hogy Ő mit is akar, mi az, ami az Ő dicsőségét szolgálja, ami az Ő országának az építése. Mi az, amit az én kis életemből is faragni, csiszolni szeretne, hogy az méltó legyen Hozzá. Lehet, hogy egy-egy helyzetben ezt nem így érzem vagy élem át, mert a formálódásnak, a növekedésnek csak a fájdalma szorít össze.

De Isten kegyelme az, hogyha a nyomorúság és fáradtság közepette magához von, hogy ha csak pillanatokra is, de más szemszögből, az Ővéből lássam a világot, életem eseményeit. Isten kegyelme, hogy az Ő jelenlétében megpihen, feltöltődik az életünk.

Jó azt tudnunk, hogyha Jézus kezében van az életünk, akkor Ő munkálja bennünk a bölcs szívet. Nem automatikusan, hogy azonnal tudom, mit kell tennem és szólnom, de jelez, *szemeivel tanácsol* (Zsolt 32,8). Reménységet is ad, hogy nem hiábavaló az életem, mert rajta van az Ő áldása, pecsétje, dolgozik az Ő munkálkodó keze. Még ha el is jön az idő, amikor távozom ebből a mulandó világból, a folytatás következik egy jobb, minőségibb kiadásban, egy új romolhatatlan, halhatatlan testben, ami Jézus Krisztushoz lesz hasonló.

Addig jó nekem, amíg Ő munkálkodik rajtam. Kegyelem, hogy ezt kérhetjük már most, ahogyan Mózes is teszi. *Láttassék meg a te műved szolgálidon és a te dicsőséged azoknak fiain.* Isten dicsősége, kegyelmes szeretete ábrázolódják ki az életünkön. Isten könyörüljön rajtunk, és tegyen minket képessé is arra, hogy így legyen. Hogy el ne vesszünk e világgal együtt.

Ámen.

Imádkozzunk!

Segíts Uram, hogy elfogadjuk és megértsük a Te akaratodat és a mindennapi életben azt gyakorolni is tudjuk. Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!

Ámen.